

Αριθμ. Πρωτ.145

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΙ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΤΧΩΡΗΣΙΣ

Τιμώτατοι ἀδελφοί Τεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Εἰσερχόμεθα καί πάλιν, εὐδοκία καί χάριτι τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ, εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, τήν εὐλογημένην περίοδον νηστείας καί μετανοίας, πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως καί συμπορεύσεως μετά τοῦ ἐρχομένου πρὸς τό ἐκούσιον πάθος Κυρίου, ἵνα φθάσωμεν προσκυνῆσαι τήν λαμπροφόρον Αὐτοῦ Ἀνάστασιν, καί ἀξιωθῶμεν ἐν αὐτῇ τῆς ἡμετέρας «διαβάσεως» ἐκ τῶν ἐπιγείων εἰς «ἄ ὄφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη» (Α' Κορ. β', 9).

Εἰς τήν ἀρχαίαν Εκκλησίαν, ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἦτο περίοδος προετοιμασίας τῶν κατηχουμένων διά τό βάπτισμα, τό ὁποῖον ἐτελεῖτο κατά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως. Τήν ἀναφοράν πρὸς τό βάπτισμα διασώζει καί ἡ θεώρησις καί βίωσις τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὡς κατ' ἐξοχήν καιροῦ μετανοίας, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὡς «ἀνάκλησις βαπτίσματος» καί ὡς «δεύτερον βάπτισμα», ὡς «συνθήκη πρὸς Θεόν δευτέρου βίου», ἀναβίωσις δηλαδή τῶν δωρεῶν τοῦ βαπτίσματος καί ὑπόσχεσις πρὸς τόν Θεόν δι' ἑναρξιν νέας πορείας ζωῆς. Αἱ ἀκολουθίαι καί ἡ ὑμνολογία τῆς περιόδου συνδέουν αὐτόν τόν πνευματικόν ἀγῶνα τῶν πιστῶν μέ τήν προσδοκίαν τοῦ Πάσχα τοῦ Κυρίου, διά τῆς ὁποίας ἡ τεσσαρακονθήμερος νηστεία ἀναδίδει εὐωδίαν πασχαλίου χαρᾶς.

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι εὐκαιρία συνειδητοποιήσεως τοῦ βάθους καί τοῦ πλούτου τῆς πίστεώς μας ὡς «προσωπικῆς συναντήσεως μέ τόν Χριστόν». Ὁρθῶς τονίζεται ὅτι ὁ Χριστιανισμός «εἶναι στό ἔπακρο προσωπικός», χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι εἶναι «ἀτομοκεντρικός». Οἱ πιστοί «συναντοῦν, ἀναγνωρίζουν καί ἀγαποῦν τόν ἕνα καί τόν αὐτόν Χριστόν», ὁ ὁποῖος «τόν ἀληθινόν ἀνθρώπον καί τέλειον... πρῶτος καί ἄλλος ἔδειξεν» (Νικόλαος Καβάσιλας). Ἐκεῖνος καλεῖ πάντας πρὸς σωτηρίαν καί τόν κάθε ἀνθρώπον προσωπικῶς, ὥστε ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ καθενός, πάντοτε «ριζωμένη στήν κοινή πίστη», νά εἶναι «ταυτόχρονα μοναδική».

Ἐνθυμούμεθα τό ὑπέροχον Παύλειον «Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός· ὁ δέ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καί παραδόντος ἑαυτόν ὑπέρ ἐμοῦ» (Γαλ. β', 20). Ἐδῶ τό «ἐν ἐμοί» τό «μέ» καί τό «ὑπέρ ἐμοῦ» δέν λέγονται

έν αντιθέσει πρὸς τὸ «ἐν ἡμῖν, τὸ «ἡμᾶς» καὶ τὸ «ὑπὲρ ἡμῶν» τῆς «κοινῆς σωτηρίας». Ὁ Απόστολος τῆς ἐλευθερίας, ἄκρως εὐγνώμων διὰ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεώς του, «τὸ κοινόν ἴδιον ποιεῖται», ὡς ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνηνθρώπησε, νὰ ἐσταυρώθῃ καὶ νὰ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν «δι' αὐτόν προσωπικῶς».

«Μοναδική» καὶ «βαθιά προσωπική» εἶναι ἡ βίωσις τῆς πίστεώς μας ὡς χριστοδωρήτου ἐλευθερίας, ἡ ὁποία εἶναι ἐν ταυτῷ «οὐσιωδῶς ἐκκλησιαστική», ἐμπειρία «κοινῆς ἐλευθερίας». Αὐτὴ ἡ ἀληθεστάτη ἐν Χριστῷ ἐλευθερία ἐκφράζεται ὡς ἀγάπη καὶ ἔμπρακτος συμπαράστασις πρὸς τὸν συγκεκριμένον πλησίον, ὅπως αὐτὴ περιγράφεται εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτου» (Λουκ. ι', 30-37) καὶ εἰς τὴν περικοπὴν τῆς τελικῆς κρίσεως (Ματθ. κε', 31-46), ἀλλὰ καὶ ὡς σεβασμὸς καὶ μέριμνα διὰ τὴν κτίσιν καὶ εὐχαριστιακὴ χρῆσις αὐτῆς. Ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία ἔχει προσωπικὸν καὶ ὀλιστικὸν χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτεται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν εἰς τὸν τρόπον κατανοήσεως τοῦ ἀσκητισμοῦ καὶ τῆς νηστείας. Δὲν γνωρίζει ἡ χριστιανικὴ ἐλευθερία, ὡς ὑπαρκτικὴ ἀυθεντικότης καὶ πληρότης, σκυθρωπὸν ἀσκητισμόν, ζῶν χωρὶς χάριν καὶ χαράν, «σάν νὰ μὴν ἦλθε ποτέ ὁ Χριστός». Καὶ ἡ νηστεία δὲν εἶναι μόνον «βρωμάτων ἀποχή», ἀλλ' «ἀμαρτημάτων ἀναχώρησις», ἀγών κατὰ τῆς φιλαυτίας, ἀγαπητικὴ ἐξοδος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας πρὸς τὸν ἐν ἀνάγκαις ἀδελφόν, «καῦσις καρδίας ὑπὲρ πάσης τῆς κτίσεως». Ἡ ὀλιστικότης τῆς πνευματικότητος τρέφεται ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὡς πορείας πρὸς τὸ Πάσχα καὶ ὡς προγεύσεως τῆς «ἐλευθερίας τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. η', 21).

Δεόμενοι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀξιῶση πάντας ἡμᾶς νὰ διατρέξωμεν ἐν ἀσκήσει, μετάνοιᾳ, συγχωρητικότητι, προσευχῇ καὶ ἐνθέῳ ἐλευθερίᾳ τὸν δόλιχον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, κατακλείομεν μέ τοὺς λόγους τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν πατρός μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Μελίτωνος, κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς τοῦ ἔτους 1970 εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν: «Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν καὶ στοῦ βάθος μᾶς ἀναμένει τὸ ὄραμα, τὸ θαῦμα καὶ τὸ βίωμα τῆς Ἀναστάσεως, τὸ κατ' ἐξοχὴν βίωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄς πορευθῶμεν πρὸς αὐτὸ τὸ ὄραμα καὶ βίωμα, ὄχι ἀσυγχώρητοι, ὄχι μὴ συγχωρήσαντες, ὄχι ἐν νηστείᾳ ἀπλῶς κρέατος καὶ ἐλαίου, ὄχι ἐν ὑποκρισίᾳ, ἀλλὰ ἐν θείᾳ ἐλευθερίᾳ, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἀληθείας, ἐν τῇ ἀληθείᾳ τοῦ πνεύματος».

Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ, βκε'
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Αναγνωσθήτω ἐπ' ἐκκλησίας κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς, β' Μαρτίου, ἀμέσως μετὰ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.